

Sygn. akt: I C 1252/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Urszula Duszak

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa K. U.

przeciwko Giełdzie Praw Majątkowych (...) S.A. w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. Pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 19.04.2001 r. w sprawie sygn. akt V Nc 209/01, któremu postanowieniem z dnia 19.08.2010 r. nadano klauzulę wykonalności – częściowo, a mianowicie w zakresie odsetek zasądzonych od należności głównej 156,54 zł w wysokości:

- 21 % w stosunku rocznym od dnia 31.08.2000 r. do dnia 31.10.2000 r.

- 30% od dnia 1.11.2000 r. do dnia 15.08.2015 r.,

przy uwzględnieniu ewentualnych zmian stopy procentowej ustawowych odsetek.

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30,00 zł tytułem kosztów sądowych.

IV. Znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 1252/18

UZASADNIENIE

Powód **K. U.** wniósł o pozbawienie wykonalności w całości tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 19.04.2001 r., sygn. V Nc 209/01, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem tego sądu z dnia 10.07.2018 r., wraz z kosztami procesu według norm przepisanych. Jako podstawę faktyczną żądania pozwu powód wskazał fakt przedawnienia roszczenia, wywodząc, że okoliczność ta wyklucza możliwość prowadzenia egzekucji przeciwko powodowi na podstawie w/w tytułu

wykonawczego. Nadto powód podkreślił, że nadanie w dniu 19.08.2010 r. przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności nie miało wpływu na przerwanie biegu przedawnienia. Zdaniem powoda, z powyższych względów roszczenie egzekwowane w toku egzekucji wygasło i nie może być egzekwowane.

Pozwana **Giełda Praw Majątkowych (...) S.A. z siedzibą w W.** domagała się częściowego oddalenia powództwa, a to w zakresie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie należności głównej w kwocie 156,54 zł, kwoty kosztów procesu w wysokości 80 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 23.05.2015 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zaś zakresie, tj. w zakresie ustawowych odsetek i odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 31.08.2000 r. do 22.05.2015 r.) pozwana uznała powództwo. Jednocześnie pozwana domagała się zasądzenia od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wywiodła, że stwierdzone nakazem zapłaty roszczenie w rozpoznawanej sprawie przedawnia się z upływem lat dziesięciu – a zatem zarówno roszczenie dotyczące kapitału, jak i roszczenie o odsetki naliczane do uprawomocnienia się w/w nakazu. Jednocześnie podkreśliła, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu na podstawie art. 788 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 19.04.2001 r. Sąd Rejonowy w Giżycku V Wydział C.-Karny w sprawie V Nc 209/01 orzekł o obowiązku zapłaty od pozwanego K. U. na rzecz powoda (...) Państwowych S.A. Dyrekcji Przewozów Pasażerskich Wydział P. B. w G. kwoty 156,54 zł wraz z odsetkami 21% w stosunku od dnia 31.08.2000 r. do dnia 31.10.2000 r. i z odsetkami w wysokości 30% od dnia 1.11.2000 r. do dnia zapłaty, przy uwzględnieniu ewentualnych zmian stopy procentowej ustawowych odsetek, oraz kwoty 80 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwoty 50 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego. Postanowieniem z dnia 19.08.2010 r. tut. Sąd zaopatrzył w/w nakaz w klauzulę wykonalności.

(dowód: kopia nakazu Sądu Rejonowego w Giżycku, sygn. V Nc 209/01 z dnia 19.04.2001 r.- k. 9-10)

Postanowieniem z dnia 10.07.2018 r. tut. Sąd nadał w/w nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, tj. Giełdy Praw Majątkowych (...) S.A. z siedzibą w W..

(dowód: zawiadomienie o cesji – k. 11)

W dniu 16.08.2018 r. wierzyciel Giełda Praw Majątkowych (...) S.A. z siedzibą w W. złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi K. U. - a to na podstawie w/w tytułu wykonawczego.

W toku czynności egzekucyjnych w sprawie Km 158/18 dokonano zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużnika K. U. oraz wierzytelności zasiłku chorobowego. W/w postępowanie egzekucyjne zostało zawieszono w ślad za postanowieniem tut. Sądu z dnia 15.10.2018 r. – do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

(dowód: postanowienie tut. Sądu z dnia 15.10.2018 r. – k. 18, z akt Km 158/18- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 5, zajęcie wierzytelności – k. 10-10v, zajęcie wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego – k. 13-14)

W toku niniejszej sprawy pozwana Giełda Praw Majątkowych (...) S.A. z siedzibą w W. pismem z dnia 6.11.2018 r. uznała powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego co do odsetek za okres od 31 sierpnia 2000 r. do 22 maja 2015 r.

(dowód: odpowiedź na pozew- k. 26-27)

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporny jest ustalony w sprawie stan faktyczny, który Sąd wywiódł z przedłożonych przez strony dokumentów, akt sprawy egzekucyjnej Km 158/18 oraz twierdzeń samych stron. Wobec tego, że Sąd z urzędu nie powziął wątpliwości co

do prawdziwości zgromadzonych dokumentów, a żadna ze stron ich nie kwestionowała, należało uznać je za podstawę ustaleń w sprawie. Bezsporną przy tym pozostała okoliczność częściowego uznania powództwa przez stronę pozwaną.

Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia zasadności podnoszonego przez powoda zarzutu przedawnienia roszczenia. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie różniły się. Z jednej strony bowiem powód wskazywał, że doszło do przedawnienia owego roszczenia. Z drugiej zaś strony wierzyciel uznał częściowo powództwo w zakresie roszczeń odsetkowych, podnosząc, że pozostałe zarzuty dłużnika nie mogą spotkać się z uznaniem.

Zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. W nauce prawa podkreśla się, że celem powództwa opozycyjnego z art. 840 k.p.c. jest pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenie. Powództwo to, jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem. Komentatorzy wskazują także, że powództwo z art. 840 k.p.c. może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego, zatem może być wytoczone dopiero po nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, niezależnie natomiast od tego, czy postępowanie egzekucyjne została już wszczęte. Istotna jest jedynie wymagalność zobowiązania objętego tytułem wykonawczym. Od chwili powstania wymagalności dłużnik może żądać pozbawienia (bądź ograniczenia) wykonalności tytułu wykonawczego tak długo, jak długo zachodzi możliwość wykonania tego tytułu.

Przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. zdarzenia obejmują swoim zakresem wszystkie te sytuacje, z którymi przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązania. W tym kontekście przyjmuje się, że powołany przepis stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Na podstawie regulacji materialnoprawnych w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie), jak też takie, w odniesieniu do których wola wierzyciela i dłużnika nie mają znaczenia (do tych należą, m.in., przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada).

Zgodnie z dalszymi poglądami doktryny jedyną sytuacją, w której dłużnik nie może uzasadnić powództwa opozycyjnego zarzutem przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem, jest ta, gdy w toku postępowania rozpoznawczego, jako strona pozwana w sprawie, zarzutu przedawnienia nie podniósł (o ile już w tamtym czasie do niego doszło). Dłużnik może natomiast podnosić zarzut przedawnienia, które nastąpiło po wydaniu tytułu egzekucyjnego, to jest przedawnienia roszczenia stwierdzonego tym tytułem, mającego niejako odrębny byt od chwili wydania orzeczenia będącego tytułem.

Rozstrzygając zarzuty dłużnika K. U. podnoszone w pozwie wskazać należy, że w realiach przedmiotowej sprawy, powód powoływał okoliczności wskazujące na oparciu żądania o treść art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., tj. przedawnienia roszczenia z uwagi na upływ czasu od chwili powstania tytułu egzekucyjnego w postaci nakazu zapłaty, a zatem przedawnienia obejmującego drugi przypadek z omówionych w poprzednim akapicie.

Analizując kwestię sporną dotyczącą zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd miał na względzie treść art. 125 § 1 k.c., wedle którego roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez Sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Powołany przepis nie wskazuje początku biegu przewidzianego w nim terminu przedawnienia, poprzestając na wskazaniu kategorii roszczeń, których ono dotyczy. W przypadku roszczeń zasądzonych prawomocnym orzeczeniem

jest bezsporne, że zdarzeniem wyznaczającym początek biegu terminu przedawnienia przewidzianego w art. 125 § 1 k.c. jest uprawomocnienie się orzeczenia (a zatem nie chwila powstania samego tytułu egzekucyjnego).

W odniesieniu do zwalczanego w sprawie tytułu, stwierdzone nim roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu, który to termin rozpoczął swój bieg z dniem 11.05.2001 r., w którym nakaz zapłaty się uprawomocnił (co zostało ustalone na podstawie właściwego repertorium). Przy tym wskazać należy, że ustawa z dnia 13.04.2018 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104), która weszła w życie w dniu 9.07.2018 r. wprowadza sześciolatek termin przedawnienia dla roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu (trzyolatek w odniesieniu do świadczeń okresowych). Przepisy przejściowe wymienione w art. 5 w/w ustawy przewidują, że do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym w/w ustawą. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 4 w/w ustawy roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie tej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. W realiach niniejszej sprawy należało stosować przepisy dotychczasowe, albowiem roszczenie przysługujące przeciwko konsumentowi, co do którego do dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, tj. do dnia 9.07.2018 r. nie podniesiono zarzutu przedawnienia nie było przedawnione, a więc nie podlega z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym przedmiotową ustawą. Dodatkowo przepis art. 5 ust 3 stanowi wprost, że do przysługujących konsumentowi roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, których terminy przedawnienia są określone w art. 118 i art. 125 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

W tym kontekście należy wskazać, że stosownie do treści przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Istotą przerwania biegu przedawnienia zgodnie z przepisami art. 124 k.c. jest to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie przez cały czas jej trwania, zaś po przerwie biegnie na nowo. Dłużnik po przerwaniu biegu terminu przedawnienia znajduje się w takim położeniu prawnym, jakie istniało, gdy roszczenie stało się wymagalne. W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego, powszechnie przyjmuje się, że czynnością procesową powodującą przerwanie biegu terminu przedawnienia jest złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie II CK 276/04; Lex nr 284135; z dnia 16 stycznia 2004 r. w sprawie III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58), a także złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd zauważył, że takie przerwy miały miejsce w odniesieniu do roszczenia wynikającego ze zwalczanego przez powodów tytułu. Z dokumentów znajdujących się w załączonych aktach egzekucyjnych Km 158/18 Komornika Sądowego P. B. oraz akt przedmiotowej sprawy wynika, że w dniu 19.08.2010 r. Sąd Rejonowy w Giżycku nadał przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz pierwotnego wierzyciela. Z kolei w dniu 10.07.2018 r. nadano klauzulę wykonalności spornemu orzeczeniu na rzecz nowego wierzyciela, tj. Giełdy Praw Majątkowych (...) S.A. z siedzibą w W.. Dalej w dniu 16.08.2018 r. wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji, która została zawieszona do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W kontekście twierdzeń powoda co do tego, że nadanie orzeczeniu w dniu 19.08.2010 r. klauzuli wykonalności nie miało wpływu na przerwanie biegu przedawnienia wskazać należy, że w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego wyrażone zostało ówczesnie przeważające stanowisko, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia (tj. wyrok SN z 24 września 1971r., sygn. akt II CR 358/71; wyrok SN z 22 lutego 1973r., sygn. akt III PRN 111/72; uchwała SN z 20 lutego 1974r., sygn. akt III CZP 2/74; wyrok SN z 4 sierpnia 1977r., sygn. akt IV PR 160/77; wyrok SN z 15 listopada 2002r., sygn. akt II CKN 986/00; wyrok z 10 października 2003r., sygn. akt II CK 113/02). Tym niemniej nie można pominąć w tym zakresie okoliczności, że

obecnie w doktrynie prawnej jak również w judykaturze ugruntował się odmienny pogląd na powyższe zagadnienie. Rozstrzygając zagadnienie prawne, czy złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, przerywa bieg przedawnienia, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 stycznia 2004r. (sygn. akt III CZP 101/03) przyjął, że dochodzi do przerwania biegu przedawnienia. Przy czym przeprowadzone w tym zakresie jurystyczne rozważenia zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, nie ograniczają się wyłącznie do stanowiska wyrażonego w tezie podjętej uchwały. Z przedmiotowego uzasadnienia wynika bowiem, że nie tylko pierwotny wniosek o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia, ale również dochodzi do przerwania biegu przedawnienia w sytuacji gdy zostanie złożony wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego w trybie art. 778 §1 k.p.c. Okolicznością niepodważoną w niniejszej sprawie jest to, że z dniem 11.05.2001 r. uprawomocnił się nakaz zapłaty z dnia 19.04.2001 r., a tym samym od dnia następnego rozpoczął się bieg terminu przedawnienia. Natomiast po raz pierwszy do przerwania biegu przedawnienia doszło w wyniku złożenia przez pierwotnego wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na tytułu egzekucyjny, który został uwzględnionym postanowieniem z dnia 19.08.2010 r. Nie ulega przy tym wątpliwości, że do czasu zakończenia postępowania klauzulowego, wierzyciel nie ma możliwości zainicjowania dalszych stadiów postępowania ukierunkowych na wyegzekwowanie roszczenia, mogących też przerwać bieg przedawnienia. Dlatego omawiane czynności nie tylko powodują przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), ale także jego zawieszenie aż do ukończenia postępowania wywołanego daną czynnością (art. 124 § 2 k.c.). Uregulowanie to odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, zgodnie z którym, termin przedawnienia nie może być, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia. Tym samym w przypadku występowania przez następcę prawnego z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności w trybie art. 788 k.p.c., jak i o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz pierwotnego wierzyciela należy przyjąć, że jego wniesienie jest w istocie czynnością konieczną we wskazanym wyżej znaczeniu do przeprowadzenia egzekucji (także na rzecz następcy wierzyciela lub przeciwko następcy dłużnika). Bez uzyskania uprzednio przedmiotowej klauzuli wykonalności a w konsekwencji tytułu wykonawczego, nie jest możliwe skuteczne zainicjowanie postępowania egzekucyjnego.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że podjęte przez wierzyciela czynności każdorazowo doprowadzały do przerwania biegu przedawnienia (w odniesieniu do tej części roszczenia, która nie była jeszcze przedawniona w chwili dokonywania czynności). Konkludując, w ocenie Sądu nie uległo z pewnością przedawnieniu stwierdzone tytułem wykonawczym roszczenie w zakresie zasądzonej w nim należności głównej oraz kosztów procesu.

Mając na uwadze żądanie powoda pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości, Sąd zobowiązany był rozstrzygnąć, zarówno czy przedawniły się jakiegokolwiek roszczenia wynikające z tytułu (zarówno w zakresie wskazanej w nakazie należności głównej, jak też zasądzonych od niej należności ubocznych – odsetek) za spóźnienie w spełnieniu świadczenia. W tym kontekście Sąd miał na względzie treść art. 125 § 1 zdanie drugie k.c., w myśl którego, jeżeli stwierdzone orzeczeniem sądu roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Przepis ten ustanawia odrębny (w porównaniu z ogólnym dziesięcioletnim), trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem w zakresie roszczeń obejmujących świadczenia okresowe należne w przyszłości. Termin ten ma więc zastosowanie tylko do roszczeń o przyszłe świadczenia okresowe, nie zaś do roszczeń o świadczenia okresowe, wymagalne w toku postępowania.

Zgodnie z przepisem art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjnym pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. M. Jędrzejewska, [w:] T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2002, s. 467).

W niniejszej sprawie pozwany uznał żądanie pozwu w zakresie odsetek za okres od 31 sierpnia 2000 r. do 22 maja 2015 r., zaś Sąd jest związany tym uznaniem. Dodatkowo odnosząc powyższe rozważania do tytułu, będącego

przedmiotem powództwa należy stwierdzić, że w chwili złożenia przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji w sprawie Km 158/18 (tj. w dniu 16.08.2018 r.), poza obejmującym roszczenie główne, nie były przedawnione zasądzone dalsze odsetki należne po dacie powstania tytułu, jednak za okres nie dłuższy, niż trzy lata, licząc wstecz od dnia złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji. Odsetki za pozostały okres (od dnia 11.05.2001 r. do dnia 15.08.2015 r.) uległy natomiast przedawnieniu wobec upływu trzyletniego terminu od chwili powstania wymagalności roszczeń odsetkowych. Mając powyższe na względzie Sąd uwzględnił powództwo jak w pkt. I sentencji wyroku, biorąc pod uwagę zarówno część roszczenia uznaną przez pozwanego, jak i część roszczenia zasadną w świetle twierdzeń powoda, a przy tym także stopę odsetek określoną w nakazie zapłaty. Na marginesie jedynie dostrzec należało, że pozwany uznał roszczenie również co do odsetek należnych do dnia, w którym powstał tytuł, co też znalazło odzwierciedlenie w rozstrzygnięciu kończącym sprawę w I instancji. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 k.p.c., zasądzając w pkt III sentencji wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem poniesionej przez powoda opłaty sądowej. Sąd uwzględnił, że łączna wysokość odsetek, co do których Sąd pozbawił wykonalności w/w tytuł wynosi 700,14 zł, a zatem stanowi kwotę zdecydowanie przewyższającą kwotę należności głównej określoną w nakazie zapłaty. Pomimo, że doszło do przedawnienia w zakresie roszczeń odsetkowych wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko K. U.. Powyższe skutkowało, zasadnymi wszak działaniami powoda zmierzającymi do zwalczenia przedmiotowego tytułu wykonawczego. Sąd zatem obciążył ową opłatą pozwanego w ślad za regułą określoną w art. 98 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z treścią art. 100 k.p.c., przyjmując, że skoro nie uwzględniono w całości żądań żadnej ze stron, to zasadne jest wzajemne zniesienie kosztów pomiędzy nimi. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt IV sentencji.